



U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Višnje Vidas, Vruljica 1, Novalja, OIB: 12916384373, zastupana po punomoćniku Hrvoju Novaku, odvjetniku Zagreba, Strossmayerov trg 8, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB:14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, zastupan po punomoćniku Krešimiru Čurkoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 09. rujna 2026, u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice Hrvoja Novaka, odvjetnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, radi utvrđenja i isplate, dana 28. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e:

I. Utvrđuje je da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu broj 186-28/2007, koji je potpisan između Tužitelja i Tuženika dana 9. srpnja 2007. godine kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 platiti tužiteljici VIŠNJI VIDAS, Vruljica 1, Novalja, OIB: 12916384373 iznos od 1.464,56 EUR sa zateznom kamatom od 03. kolovoza 2007. do isplate i to do 31.prosinca 2007. po stopi iz čl.1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećano za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena te po stopi koja se za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 30. prosinca 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

III. Odbija se tužiteljica sa dijelom zahtjeva za isplatu zakonske zatezne kamate na dosuđeni iznos od 1.464,56 EUR očev od 01.ožujka 2005 do 02. kolovoza 2007. po stopi iz čl.1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 platiti tužiteljici VIŠNJI VIDAS, Vruljica 1, Novalja, OIB: 12916384373 trošak ovog parničnog postupka od 824,55 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od 28. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

V. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je kao korisnik kredita sa Tuženikom kao kreditor sklopila dana 9. srpnja 2007. godine Ugovor o kreditu broj 186-28/2007 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Člankom 5. Ugovora o kreditu pod nazivom „Troškovi“ propisano je da Tuženik ima pravo zaračunati jednokratne troškove obrade kredita u iznosu od 1,25% iznosa kredita. Takva nepoštena ugovorna odredba je definirana čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Uz to što je odredba formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora koji je unaprijed pripremljen od strane Tuženika, Tuženik je kao financijska institucija i dioničko društvo u boljem položaju i nameće se kao jača strana. Također, suprotno načelu savjesnosti i poštenja te protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima je Tužitelju nametnuta i naplaćena neopravdana obveza koja je izazvala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama Tužitelja kao potrošača u odnosu na Tuženika kao trgovca. Tuženik je temeljem gore navedene nepoštene odredbe naplatio Tužitelju prilikom isplate kredita iz Ugovora o kreditu naknadu u iznosu od CHF 2477,50,00 u HRK protuvrijednosti što iznosi HRK 11.034,79, a što iznosi EUR 1.464.56. Isplata je izvršena na dan 2. kolovoza 2007. godine. Tužitelj je predmetni kredit koristio u svojstvu potrošača za rješavanje stambenog pitanja, a što je razvidno iz samog Ugovora o kreditu. Iako je Tuženik Tužitelja obvezao na plaćanje ulazne naknade i istu uredno naplatio, nikad mu nije nedvosmisleno i jasno objasnio strukturu plaćanja troškova, tj. koji su to posebni troškovi koje Tužitelj ima vezano za postupak odobravanja kredita. Tuženik nije ni na koji način Tužitelju prikazao i naveo na što se ulazna naknada odnosi, od čega se sastoji navedeni trošak, u kojem iznosu i zašto baš u tom postotku od iznosa kredita, što navedenu obvezu čini u potpunosti neodređenom tj. neodredivom i nepoštenom te posljedično ništetnom, sukladno čl. 270 Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, prema čl. 81. st. 1. ZP/03, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. istog članka propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, kao što to i jest slučaj s Ugovorom o kreditu sklopljenim između Tužitelja i Tuženika. Uzimajući u obzir sve navedeno, ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita jest nepoštena ugovorna odredba te je ista, sukladno čl. 87. st. 1. Z P/03, ništetna. U tom smislu, odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine (nadalje u tekstu: Direktiva) također je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra

nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, Tužitelj ističe kako je Ugovor o kreditu sklopljen na način da je Tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu i, kao jača ugovorna strana, što 2/4 svakako jest budući da je financijska institucija i profesionalno dioničko društvo, tužiteljicu doveo u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed formuliranog ugovora. Ugovor o kreditu nesporno je sklopljen u obliku unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, ovdje Tuženika, a koji ugovor je predstavljao tzv. „uzmi ili ostavi” ponudu, ne ostavljajući korisniku kredita, ovdje tužiteljici, mogućnost i slobodu da na bilo koji način utječe ili intervenira u sadržaj istog. Shodno tome, prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo, dok je kod predmetnog Ugovora o kreditu nejasno koji su parametri uopće korišteni prilikom izračuna naknade za obradu kredita te na osnovu kakvih i kako nastalih troškova navedena naknada iznosi. Slijedom svega navedenog, a prema zahtjevu iz tužbe tužitelj potražuje isplatu iznosa od 1.464,56 EUR sa zateznom kamatom od 01.03.2005. do isplate, kao i parnični trošak sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate uz prethodno utvrđenje ništetnom točke 5. Ugovora kojom je određeno: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% od iznosa kredita."

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo kako ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima te stoga osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik navodi kako visina i datum naplaćene naknade nije sporan. U tužbi se navodi da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili Ugovor o kreditu broj 186-28/2007 dana 09.07.2007. godine. 1 Tužitelj navodi u tužbi da su mu predmetnim Ugovorom povrijeđena prava potrošača, da je ugovorna odredba Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita ništetna te ukazuje na obvezu vraćanja iznosa stečenih bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Tuženik osporava tužitelju status potrošača. Sukladno odredbi čl. 2. st. 1. toč. (b) Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13) potrošač znači svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima ovom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije koja je prenesena u odredbi čl. 3. st. 1. toč. 9. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007 i 125/2007; dalje: ZZZP-2007) koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, koja odredba odgovara odredbi čl. 4. st. 1. toč. 21. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/22; dalje: ZZZP-2022). Bitna pretpostavka da bi se ugovor smatrao potrošačkim je dakle da je jedna ugovorna stranka potrošač, odnosno da jedna ugovorna stranka sklapa ugovor za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poslovne djelatnosti i profesije. Iz odredbi samog predmetnog ugovora i činjenica dostupnim u javnim registrima proizlazi da tužitelj nije sklopio predmetni ugovor kao potrošač, već u sklopu obavljanja svoje poslovne djelatnosti. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i Županijski sud u Zagrebu, GŽ-1562/2021-2 od 5. listopada 2021.). Tužitelj je u vrijeme sklapanja ugovora bio vlasnik obrta ugostiteljski obrt "PANSION MARIJA", Novalja, Vruljica bb, vl. Višnja Vidas, MBO: 90960980 čija je pretežita djelatnost bila pružanje odmarališnih prostora i sličnih objekata za kraći odmor. Budući da je odredbom čl. 2. st. 3. Ugovora određeno da se kredit odobrava za kupovinu stana, a čl. 9. Ugovora je kao instrument osiguranja navedena zadužnica i mjenica tužitelja kao vlasnika obrta PANSION MARIJA", Novalja, Vruljica bb, vl. Višnja Vidas, životno je i logično da je

tužitelj sklopio predmetni ugovor kako bi sredstva stečena predmetnim ugovorom mogao koristiti u okviru svoje poslovne djelatnosti, odnosno ulaganja u odmarališne prostore. Iz svega priloženog je očigledno da se tužitelj nema pravo pozivati na kolektivne presude za zaštitu interesa i prava potrošača, kad on pri sklapanju ugovora nije nastupao kao potrošač. Kako je tužba podnesena dana 19.03.2026. godine, tuženik ističe materijalno pravni prigovor zastare. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godine, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 19.03.2021. godine, nastupila zastara potraživanja. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Kako je kondemnatorni dio u zastari, to tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Naime, deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu, kako to određuje ZPP-a u članku 187. stavku 2. čl. 187. st. 2., što u konkretnom slučaju nije ispunjeno. Neprihvatljiva su tumačenja Vrhovnog suda RH kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara, s obrazloženjem da postoji nedostatak pravne norme, i to na način da sud stavlja van snage zakonski rok zastare od 5 godina koji se odnosi na stjecanje bez osnove, smatrajući da se taj rok ne može primijeniti jer je relativno kratak. Tuženik smatra da takvo mišljenje sudaca Vrhovnog suda RH predstavlja težu povredu načela vladavine prava i zakonitosti, te svaki sudac koji bi slijedio takvo tumačenje počinio bi identičnu težu povredu prava tuženika na pravično i pošteno suđenje. Člankom 225. ZOO-a propisano je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Rok od 5 godina nije kratak rok, već predstavlja primjeren i razuman rok u kojem oštećena strana ima mogućnosti poduzeti odgovarajuće pravne radnje kojima se prekida zastara. Tužitelj, u slučaju da je bio izložen nepoštenim i nepravičnim odredbama ugovora o kreditu, tada je od trenutka tih događaja imao punih 5 godina poduzeti odgovarajuće mjere. Primjena zastarnih rokova pronalazi opravdanje u primjeni načela pravne sigurnosti, kako je to potvrđeno brojnim presudama Suda EU.¹ Činjenica da je tužitelj bio pasivan cijelo ovo vrijeme ne može ići na teret tuženika. Institut zastare Sud EU, C-33/76, Rewe-Zentralfinanz and Rewe-Zentral: "U nedostatku mjera harmonizacije, prava koja proizlaze iz prava Unije moraju biti izvršena pred nacionalnim sudovima u skladu s uvjetima propisanim nacionalnim propisima. Situacija bi bila drugačija jedino ako bi takvi uvjeti i zastarni rokovi u praksi onemogućavali ostvarivanje prava koje su nacionalni sudovi dužni štiti. To nije slučaj ako su propisani rokovi zastare razumni. Postavljanje takvih razumnih rokova zastare odraz je primjene temeljnog načela pravne sigurnosti." Sud EU, C-255/00, Grundig Italiana: "Sud je već utvrdio da je u skladu s pravom EU-a određivanje razumnih prekluzivnih rokova za pokretanje postupaka u interesu pravne sigurnosti koje štiti i poreznog obveznika i javno tijelo. Takvi rokovi načelno nisu takve naravi da u praksi onemogućavaju ili pretjerano otežavaju ostvarivanje prava koje priznaje pravni poredak EU-a. U tom smislu, zastarni rok od tri godine propisan nacionalnim pravom, koji teče od dana sporne isplate, smatra se razumnim." dopušten je pozitivnim pravilima, te su njegove norme kogentne, što znači da stranke a niti sud svojim ugovorima ili odlukama mijenjati, ukidati, smanjiti ili produžiti rok zastare. Osnova ove tužbe može biti i jedino jest poziv na institut stjecanja bez osnove. Za taj institut primjenjuje se opći zastarni rok, sukladno čl. 225. ZOO-a. Sudska odluka u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača niti jednim jedinim zakonskim propisom nije navedena kao razlog koji dovodi do prekida zastare. Dakle, takva odredba u zakonu ne postoji, te se predlaže sudu da u ovoj pravnoj stvari slijedi zakon, a ne tumačenja sudaca Vrhovnog suda RH, jer bi to bilo

teža povreda vladavine prava i načela zakonitosti, a time bi tuženiku bilo povrijeđeno pravo na pravično i pošteno suđenje. Na navedeno ukazuje i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-2637/2023-3 od 09. travnja 2024. godine Naime, za razliku od Vrhovnog suda Republike Hrvatske koji početak zastarijevanja određuje s danom pravomoćnosti sudske odluke kojom je ništetnost ugovora/pojedine ugovorne odredbe utvrđena ili na drugi način ustanovljena, ovaj sud smatra da stranka koja kondemnatornim tužbenim zahtjevom potražuje naknadu onog što je dala protivnoj stranci uopće (prethodno) ne mora podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti. Ovo upravo zbog toga što sud i u postupku pokrenutim kondemnatornim tužbom po službenoj dužnosti u smislu članka 327. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima mora ispitati je li ugovor/pojedina odredba ugovora ništetna (neovisno o tome što o ništetnosti u tom postupku ne donosi posebnu odluku). Prema tome, kada bi se doslovno tumačilo pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., tada bi sud u postupku koji se vodi povodom kondemnatornog tužbenog zahtjeva za povratom onog što je tužitelj predao drugoj stranci po ništetnom ugovoru (a koji postupak bi bio pokrenut nakon više od pet godina od stjecanja imovine od strane tuženika po ništetnom ugovoru) u tom postupku po službenoj dužnosti ispitao ništetnost („ili je na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora” – dio shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.) te bi stoga unatoč zastari prihvatio taj tužbeni zahtjev. Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima. Upravo zbog navedenog, mišljenje je ovog suda da stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi restitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne 4 odredbe kako bi u smislu članka 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarijevanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona. Ako ona u tom roku ne učini ništa od navedenog, nego nakon proteka tog roka podnese kondemnatorni tužbeni zahtjev, a protivna stranka se pozove na zastaru (članak 214. stavak 3. Zakona o obveznim odnosima), tada bi sud taj tužbeni zahtjev zbog zastare potraživanja trebao odbiti kao neosnovan. Da je tome tako, tuženik ukazuje i na presudu Općinskog suda u Zadru posl. br. P-2119/2021 od 04. travnja 2024. godine 27. Restitucijski zahtjevi iz ništetnih ugovora zastarijevaju u relativno zastarnom roku od 5 godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO). Među strankama nije prijeporno da je tužiteljica prijevremeno otplatila kredit, uvećanom uplatom glavnice, na datum 06. listopada 2014. godine po spomenutom ugovoru te je takav ugovorni odnos među strankama prestao s danom 06. listopada 2014. godine. Budući je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 09. studenog 2021. osnovan je tuženikov prigovor zastare u dijelu u kojem tužiteljica traži isplatu u visini isplaćene naknade za obavljanje bankarskih usluga (ulazna naknada) te u visini isplaćena naknade za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada). Također u nedavno objavljenom znanstvenom radu “Stjecanje bez osnove”,

objavljenom u Godišnjaku Hrvatskog društva za građanskopravne znanosti i praksu dr. sc. Marko Baretić dipl.iur., upravo razmatrajući ovaj stav VSRH-a navodi: "Dakle, zahtjev za utvrđivanje ništetnosti te zahtjev za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz ništetnog posla dva su različita zahtjeva koja služe različitoj svrsi, pa su time podvrgnuta različitim pravilima: zahtjevom za utvrđivanje ništetnosti štite se javni interesi pa je jasno da taj zahtjev ne može biti vremenski ograničen. S druge strane, zahtjevom za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz ništetnog posla štiti se privatni interes vjerovnika, pa je jasno da taj zahtjev mora biti ograničen opravdanim interesima dužnika te pravne sigurnosti općenito. Zbog toga ostvarivanje toga zahtjeva, za razliku od zahtjeva za utvrđivanje ništetnosti, ograničeno je zastarnim rokom koji počinje teći od trenutka stjecanja bez osnove. Tumačenjem prema kojem bi restitucijski zahtjev iz ništetnih poslova započeo zastarijevati tek od utvrđenja ništetnosti neprimjereno bi se poistovjetilo privatni interes pojedinog vjerovnika s javnim interesom, čime bi se ujedno značajno narušila ravnoteža interesa vjerovnika i dužnika te pravna sigurnost općenito, jer vjerovnikova tražbina ne bi zastarijevala sve dok se on ne bi odlučio pokrenuti postupak za utvrđivanje ništetnosti." Dakle, citirana pravna teorija potvrđuje stajalište tuženika kako je zastarni rok za ostvarivanje pojedinačnog restitucijskog zahtjeva iz ništetnog posla potrebno ograničiti na zakonom propisani zastarni rok koji se ima računati u svakom pojedinom slučaju. 5 Obzirom je Ugovor o kreditu zaključen 2007. godine te iznos ulazne naknade naplaćen 2007. godine, dok ugovor o kreditu nije utvrđen ništetnim, jasno je i nedvojbeno da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina te se takvu tužbu i tužbeni zahtjev predlaže odbiti u cijelosti. Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Imajući u vidu navedeno, ako tužitelj ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, tada je tuženik mišljenja da su o tom tužbenom zahtjevu ne može ni odlučiti. Apstraktno pozivanje na odredbe ZOO-a i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tuženik smatra da su i dokazni prijedlozi predloženi paušalno, bez navođenja na koje okolnosti i koje činjenične navode, a niti je tužitelj predložio zadatak za provođenje financijskog vještačenja. Dužnost je stranaka da u parnici iznesu tvrdnje o činjenicama na kojima zasnivaju svoje zahtjeve – onus proferandi i da predlože dokaze kojima će potkrijepiti te činjenične navode – onus probandi. Dužnost iznošenja činjeničnih tvrdnji i predlaganja dokaza nije obveza stranke prema parničnom protivniku, a ni prema sudu, već u svojoj biti, prema samoj sebi. 2 Osim što moraju biti predloženi i izvedeni dokazi na okolnost postojanja činjenica za koje tužitelj tvrdi da postoje, ti dokazi moraju imati takav stupanj uvjerljivosti da se sa sigurnošću može utvrditi postojanje tih činjenica.³ Dakle, osim što prvenstveno dokazi moraju biti predloženi, te njihov sadržaj mora biti takav da se sa sigurnošću može utvrditi postojanje neke činjenice, dokazi moraju biti i adekvatni, što u konkretnom slučaju također nije ispunjeno.⁴ Slijedom navedenog, po procesnim pravilima o teretu dokaza, da dokazi moraju biti predloženi, da dokazi moraju biti adekvatni, te da se iz sadržaja tih dokaza može sa sigurnošću utvrditi sporna činjenica, u konkretnom slučaju sud treba odbiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj nije predložio adekvatne dokaze iz kojih bi se sigurnošću mogla utvrditi osnovanost i visina tužbenog zahtjeva. Visoki Trgovački sud RH, PŽ-1564/07: 3 Visoki trgovački sud RH, PŽ-267/93: „Ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu (da postoji potraživanje iz tužbe) o njezinom postojanju ili nepostojanju zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.“ 4 Visoki trgovački sud RH, PŽ-6815/07: „Pravilo

o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.“ Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Imajući u vidu navedeno: 1. tužitelj se prije sklapanja ugovora o kreditu obratio tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog ugovora o kreditu uz pripadajuće uvjete, 2. tuženik je u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Pri tome je tuženik, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovao sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženikom zaključiti. 3. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli, da je ugovorena naknada za obradu i prijevremenu otplatu kredita, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Tuženik posebice napominje kako je tuženik u potpunosti postupao u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama, koji navodi sljedeće: „Prije sklapanja ugovora iz stavka 2. ovoga članka kreditna institucija dužna je potrošaču predočiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana. Kada je riječ o sklapanju ugovora o kreditu, kreditna institucija dužna je prije sklapanja ugovora i drugim sudionicima kreditnog odnosa (sudužnicima, založnim dužnicima i jamcima) predočiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne informacije o uvjetima ugovora iz kojih će im biti vidljiva prava i obveze ugovornih strana te ih upozoriti na pravnu prirodu sudužništva odnosno jamstva, kao i na pravo kreditne institucije da poduzme naplatu svojih potraživanja od svih sudionika kreditnog odnosa.“ te je tužitelju kao potrošaču predočio i učinio dostupnim sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljive prava i obveze ugovornih strana. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. 7 a) Prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo je dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, te je opće poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, sa čime su potrošači bili upoznati. Člankom 1022. st.2. ZOO propisano je kako se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja. Tuženik kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu pregovaralo se o sadržaju istoga, korisniku kredita su stavljani na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu, te je tuženik u potpunosti postupao u skladu s prisilnim propisima i pod nadzorom HNB-a. Tako se navodi da je Zakonom o bankama u članku 173. u bitnome navedeno - Banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. - Osim obveznog informiranja potrošača na način iz stavka 1. ovoga članka o uvjetima pružanja usluga, banka može i na drugi prikladan način iste informacije učiniti dostupnim. - Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a

koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: naknade, odnosno provizije koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita, U bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačeno u Tarifi naknada banke koja je odobrena od strane regulatora – Hrvatske narodne banke te koja je izvješena u poslovnica, predočava se svim klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika, sve sukladno navedenom članku 173. tada važećeg Zakona o bankama. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, i to u točno određenom iznosu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014), izdan od Ministarstva financija. Dakle, radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije ništetna niti protivna Ustavu, prisilnim propisima niti moralu društva. Ujedno se navodi da i Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata. Člankom 296. st. 3. ZOO-a propisano je kako se odredbe o ništetnosti ne primjenjuju na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga strana mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive. Dodatno se navodi i kako je naknada za obradu kredita, prema stavu HNB-a, dio EKS koja predstavlja cijenu u smislu čl. 84. ZZP-a za koju se onda prema odredbama ZZP-a ne provode testovi transparentnosti i poštenosti. Ulazna naknada kao sastavni dio EKS-a predstavlja konačni trošak kredita, koje postupanje banke nadzire HNB. Dokaz: službenim putem pribaviti očitovanje HNB o značenju EKS uvid u Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014) Tuženik ukazuje na presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021-28 od 28. travnja 2022. g. kojoj je navedeno: „Naime, čl. 7. Ugovora o dugoročnom kreditu propisano je, između ostalog, kako korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,25 % jednokratno, unaprijed min. 900,00 kn, na iznos kredita za usluge odobravanja i praćenja kredita. 43. Čl. 173. st. 1. Zakona o bankama ("Narodne novine", broj 84/2002) propisano je kako banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz stavka 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo je kako je tužitelj bio upoznat sa predmetnom naknadom pri sklapanju samog ugovora, odnosno kako je ista bila izvješena u poslovnica, predočena klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika. Zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu je naveo kako ga banka nije upoznala sa troškom obrade kredita, nego su navedeni trošak naplatili. Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan.“ Gore citirano potvrdio je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi br. PŽ-2437/2022 od 24.05.2023.g. navodeći: Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o

bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika. Takav stav dijeli i Županijski sud u Splitu koji je u presudi od 24.02.2021., posl. broj: GŽ-1215/2020 odbio žalbu tužitelja u pogledu dijela prvostupanjske presude kojim je odbijen zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi za obradu kredita i to iz razloga što: „su te odredbe dovoljno jasne“ te da se „iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotuzitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno“, čime taj sud zauzima nedvojben stav kako odredbe o ulaznoj naknadi nikako ne mogu biti ništetne. Navedena odredba je dakle bila jasna, dopuštena i tužitelj je s njome bio upoznat. Tužitelj pak u spis ne dostavlja nikakav dokaz kojim dokazuje suprotno. Ukazuje se i na odluku Županijskog suda u Splitu, br. GŽ-279/2023 od 8.03.2023.g. koja navodi: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predloženi razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Presudom Županijskog suda u Splitu br. GŽ-230/2023 od 9.02.2023.g. navodi se: „3. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio zahtjev tužitelja glede utvrđenja ništetnosti odredbi i dijela kojim se određuje obrada kredita u visini od 2.100,00 kuna i jednokratna naknada u visini od 840,00 Eura. Naime, i prema utvrđenju ovog suda, radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka 99. ZZZP/07. 25. Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.“ Nadalje, članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona, a o istome govori i presuda VS RH poslovni broj: Rev 895/2003, navodeći sljedeće: „kao takva potpisala kako Sporazum tako i akt o solemnizaciji, što je predstavljalo odraz njene stvarne volje. Upravo zato nema pretpostavki niti za ništavost pojedinih odredbi Sporazuma, niti za pobožnost ovog..“, stoga je jasno kako je tužitelj potpisivanjem predmetnog Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju, te podnošenjem tužbe dovodi u pitanje osnovni smisao i sigurnost u pravnom prometu ugovora koji se solemniziraju, obzirom da isti ima snagu ovršnog

javnobilježničkog akta. Očigledno je da je tužitelj dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te na sve odredbe ugovora, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita ili raskid ugovora. c) Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, potrebno je utvrditi dvije stvari: 1. procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; 2. uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere; Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o ulaznoj naknadi je dopuštena i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Time je u cijelosti ostvaren zahtjev transparentnosti. Dakle, u svakom pojedinačnom slučaju je potrebno ispitati eventualnu nepoštenost odredbe ocjenjujući sve okolnosti sklapanja predmetnog ugovora, kako je to navedeno u odluci Europskog suda C-186/16, a radi pravile primjene odredbi Direktive 93/13. Pri tom se ukazuje i na zauzeto shvaćanju o tumačenju direktive izraženo u odluci Europskog suda u spojenom predmetu C-224/19 i C-259/19. Presudom Europskog suda broj C-565/21 navodi se Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se: ne protivi nacionalna sudska praksa prema kojoj ugovorna odredba koja u skladu s relevantnim nacionalnim propisom predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za zajam ili kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka koji proizlaze iz ugovora, pod uvjetom da moguće postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Presudom Europskog suda broj C-621/17 od 03. listopada 2019. godine navedeno je da kreditna institucija ne mora klijentu prikazati niti strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade. Tako i u odluci Europskog suda broj C-84/19 se navodi kako pružatelj usluge nije obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija” ili „početna naknada”. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno pružene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Dakle, konkretna ugovorna odredba je u skladu s prisilnom propisom, tada važećim Zakonom o bankama, što je potvrđeno priloženim odlukama Trgovačkog i Županijskog suda. Tako i presuda Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ 230/2023-3 od 09. veljače 2023. godine; Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih

odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi. Tuženik ujedno ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana. d) Tuženik ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, dok to i ne dokaže. Prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi, odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko je takvo što suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok tu znatnu neravnotežu tužitelj ničim nije dokazao. Posebno se ističe da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima uslijed čega se ništetnost više ne može isticati. Tužitelj je bio upoznat s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze. Isto tako, tužitelj u tužbi nije naveo konkretne negativne posljedice koje su nastupile, a koje nije mogao previdjeti, odnosno s kojima nije bio upoznat prilikom potpisivanja i sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata. Ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Tako i Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Ujedno se ukazuje na pravni stav kojeg je Vrhovni sud zauzeo u predmetu Rev-1147/2002 od 21. rujna 2004. godine u pogledu ocjene savjesnosti i tijeka zateznih kamata: „Kad je u pitanju ugovor o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti, u smislu odredbe čl. 214. ZOO-a ugovorne strane treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva (pravno stajalište zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05. ožujka 2004. godine). Tužitelj u postupku nije ustvrdio da je zahtjev za vraćanje stavio prije podnošenja tužbe, pa mu zatezna kamata pripada od dana podnošenja tužbe odnosno od idućeg dana od podnošenja tužbe (tužba je podnesena dana 27. ožujka 2001. godine).“ Imajući u vidu navedeno, predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u specifikaciju isplate kredita (list 5 spisa), ugovor o kreditu (list 6-13 spisa), zk izvadak za zk.ul.22296 k.o. Grad Zagreb (list 14 spisa), Ugovor4 o kupoprodaji od 29.06.2007. (list 15-17 spisa), popis uplata (list 30-32 spisa), izvadak iz Trgovačkog registra za tuženika (list 26-27 spisa), izvadak iz obrtnog registra "Pansion Marija" (list 39 spisa), Odluku tuženika i naknadama za usluge tuženika (list 54-81 spisa), izvod iz sudske prakse (list 82-135 spisa), te saslušanjem tužiteljice (list 142 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovanim.

5. Među strankama nije sporno da su tužiteljica i prednik tuženika Hypo Alpe Adria bank d.d. dana 12.07.2007. solemniziran od javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba pod brojem OU-15239/2007, a temeljem kojeg je tužiteljici odobren hipotekarni kredit od 198.200,00 CHF za kupnju stana prema srednjem tečaju CHF važećim na dan korištenja kredita, uz primjenu kamate od 4,20 % dekurzivno godišnje, a obračunava se mjesečno od dana stavljanja kredita u otplatu i uključene su u anuitete.

6. U razdoblju od dana korištenja kredita do stavljanja kredita u otplatu banka obračunava interkalarnu kamatu na iskorišteni iznos kredita u visini redovne kamatne stope iz st. 1. istog članka.

7. Rok otplate kredita iznosi 20 godina u 240 mjesečna obroka u visini od 1.222,05 CHF a plaćaju se u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju za CHF banke na dan plaćanja.

8. Među strankama je nadalje nesporno kako je odredbom članka 5. Ugovora o kreditu utvrđeno kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita.

9. Sporno je jeli naprijed navedena odredba, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetna, te ima li tužitelj pravo na povrat zahtijevanog novčanog iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te je li nastupila zastara potraživanja.

10. U svom iskazu tužiteljica navodi kako je predmetni ugovor zaključila u poslovnicu tuženika u Novalji, na otoku Pagu, a temeljem kojeg joj je odobren kredit u iznosu od cca 198.200,00 CHF za kupnju stana. Još uvijek otplaćuje taj kredit, budući da je isti kredit konvertirala u euro od 120.000,00 eura. U banci joj je ponuđen kredit u CHF kao najpovoljniji. Pročitala je ugovor prije potpisivanja, no nije shvatila odredbu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odlukama banke, kao i odredbu o ulaznoj naknadi. Nije mogla pregovarati o pojedinoj odredbi ugovora, kao ni o odredbi o ulaznoj naknadi. Nitko joj nije tumačio pojedine odredbe ugovora kao niti javni bilježnik. To je bio unaprijed pripremljeni ugovor u koji su bili uneseni njegovi osobni podaci, iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate. Nije bila upoznata sa odlukama i tarifama banke, ni o načinu određivanju i visini te naknade. Ne zna kada mu je i u kojem iznosu ta naknada naplaćena. Stan je koristila u privatne svrhe i u njemu nije bila vlasnik obrta niti tvrtke.

11. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZPP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o

svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

12. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

13. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla za kupnju stana, dok iz samog ugovora proizlazi da je kredit tužiteljici kao takav i isplaćen, dok tuženik u ovom postupku ne dokazuje da bi sredstva kredita tužiteljica koristila za u svrhu svoje poslovne djelatnosti, odnosno ulaganja u odmarališne prostor, dok je iz dostavljenog kupoprodajnog ugovora (člist 15-17 spisa) vidljivo kako je tužiteljica kupila stan u Zagrebu, Nova cesta 89 i 89 a, a iz izvarka iz obrtnog registra razvidno je da je tužiteljica bila vlasnica Obrta "Pansion Marija" sa sjedištem u Novalji, Vruljica bb.

14. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da su predmetni Ugovori o kreditu bili sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljeni od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi oni iznosili.

15. U vrijeme zaključenja predmetnih Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

16. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u navedene Ugovore o kreditu

utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbu čl. 5. kojom jer određeno kako prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% od iznosa kredita. U ugovorima međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

17. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornim odredbama Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

18. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba čl. 5. kojom jer određeno kako prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,252,00% od iznosa kredita, bila teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništeta.

19. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, Ugovor je ništetan.

20. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da su predmetna ugovorna odredba neodređiva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništeta u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

21. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročenog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača pa su navedena odredba ništeta i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

22. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

23. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da mu nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

24. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine naknade, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu i to čl. 5. kojom je određeno kako prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% od iznosa kredita, ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

25. Obzirom iz specifikacije uplate tuženika (list 5 spisa) proizlazi da je dana 02.08.2007. naplaćena tužiteljici jednokratna naknada za obradu kredita od 11.034,79 kn, to je radi svega navedenog sud tužiteljici na ime plaćene naknade za obradu kredita dosudio iznos od 1.464,56 EUR sa zateznom kamatom od 03.08.2007. jer je takva jednostrano određena ugovorna odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja, pa je sud tužiteljici dosudio navedeni iznos temeljem odredbi čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a dok je tužiteljica odbijena sa dijelom zahtjeva za isplatu zatezne kamate na dosuđeni iznos od 1.464,56 EUR od 01.03.2005. do 02.08.2007. kao prekomjerno zatraženom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom II i III.

26. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05), a u smislu čl. 1165. ZOO/05, a od 1. kolovoza 2015. temelji se na odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.).

27. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 5. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

28. Budući da u sporu tužiteljica nije uspjela sa neznatnim dijelom tužberog zahtjeva uspjela u cijelosti to, to joj tuženik u smislu čl. 154. st. 3. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužiteljici cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 200,00 EUR, za sastav podneska od 27.05.2026. 250,00 EUR, za pristup na ročište 09.09.2026. 200,00 EUR, ukupno 600,00 EUR uvećano za 25% PDV-a od 150,00 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br.

142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 EUR i presudu u zatraženom iznosu od 50,00 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13, 110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP).

29. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema tužbenom zahtjevu iz tužbe (ponovljenim u podnesku od 27.05.2026.) a koji se odnosi na isplatu u iznosu od u visini od 1.464,56 EUR.

30. Naime Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijalno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 1.464,24 EUR.

31. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt-156/13 od 7. svibnja 2014., Revr- 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr- 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

32. Tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 826,55 EUR, dok je tuženik zbog gubitka spora odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom IV. i V.

33. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 28. listopada 2026. do isplate.

U Zagrebu, 28. listopada 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

BLAŽENKA BUTIGAN MATIĆ



Elektronički potpisano: 28.10.2026T13:02:35 (UTC:2026-10-28T12:02:35Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: b7681bd9-fca4-44bc-bf68-2307daecf627

Općinski građanski sud u Zagrebu



UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za i presudu-110,00 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-50f48**

Kontrolni broj: **0c3d3-28e21-7d403**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.